

na čižem, in skoraj da ni padel. Gospod župnik so se predramili iz srčne molitve in zagledali v snegu nežno telesce, ki je bilo pokrito s svežim snegom. Nebeška radost je sevala s smehljajočega obraza. Ne malo so se začudili vsi, a Andrejčkov Jože najbolj. »Jojmene, Zemljakova Anica!« izustil je v strahu in gledal gospoda, kaj bodo ukazali. »Vzemi dete in nesi je k vam domov in molči o stvari, dokler je treba«, rekli so gospod župnik in hiteli k bolnici s sv. zakramenti.

Oj, da bi vedel, mladi bralec, kako so bili žalostni uboga mati nad izgubo ljube Anice. »O Bog, vzemi še mater v sveto nebo«, ihteli so in potok solz jim je pomočil obraz. In kako bridko se je storilo ravnokar vrnivšemu se možu, očetu mrtve Anice. Zares tužen, pretužen prizor!

Zemljakova mati so okrevale, predno je potekel teden, ker jim je skrbno stregel njih dobri mož. Po Anici je bilo vsem hudo. A tolažili so se z besedami: »Cilj življenja — sveta nebesa — si dosegla, presrečna Anica, zato blagor ti!«

I. S.



Z v o n.

Čuješ li iz stolpa don?
Slušaj, kaj ti kliče zvon:
Rado v cerkev hodi, dete,
Tam Bogá pobožno moli.
Pevaj tamkaj pesmi svete,
Pridno bodi tudi v šoli,
To iz stolpa pravi zvon.
Slušaj zvesto njega don!

Čuješ li iz stolpa don?
Slušaj, kaj ti kliče zvon:
Jutri bo nedelja, dragi —
Bogoljubni vi otroci,
Vse imejte v redu, v snagi,
In pri maši kajigo v roci
To iz stolpa kliče zvon.
Vsak poslušaj njega don!

Čuješ li iz stolpa zvon?
Smrt njegov nam znani don:
Lahko temu je umreti,
Ki v Boga zvesto veruje;
Njemu dal se bode zreti,
Kdor ga ljubi in spoštuje.
To otroci znani zvon,
Vsak poslušaj njega don!

F. Lovšin.

